

[Justitsministeren.]

kommet længere ud, end rimeligt og naturligt var, måske også lidt højere op, om jeg må bruge det udtryk. Jeg skal slet ikke i detaljer kommentere professor Hurwitz' kronik — min almindelige respekt for fakultetets medlemmer forbyder mig det simpelt hen — men jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det forekommer mig lige hårdt nok, når professoren sammenstiller telefonaflytning med tortur overfor sigtede. Og jeg må måske have lov til at gøre den bemærkning, at kronikken synes mig at være mere præget af lidenskab end af videnskab, og jeg giver udtryk for en from forhåbning om, at det sagligt set er det ringeste, professoren nogensinde har skrevet. Men når et estimeret medlem af det juridiske fakultet har kunnet hengive sig til den slags udgydelser, så er det ubegrænset, hvad der kan skrives i venstrepressen, det er klart, og jeg har bemærket mig, og det tror jeg også, at det ærede medlem hr. Vagn Bro har, at det ærede medlems meget saglige og forsigtige ordførertale ved første behandling ikke var så forsigtig, at han selv undgik at få ørerne i venstrepressens maskine, så der er ikke noget at sige til, at jeg fik en ordentlig omgang. Når den i enhver henseende velafbalancerede lederskribent ved „Sørø Amtstidende“ måtte grave Gestapo op af graven, synes jeg, man er kommet lidt for langt ud, og det rystede mig også at se, at det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen fandt det rigtigt at fortælle sine værgeløse læsere, at nu var forholdet det, at vor lykkelige stat skulle gøres til en politistat. Jeg kan kun forklare mig det derhen, at det ærede medlem er så lykkelig at have glemt, hvad en politistat er, eller måske har han aldrig vidst det.

Jeg vil anbefale det foreliggende lovfor-slag til vedtagelse med de foreslåede ændringer.

Vagn Bro: Til den højtærede justitsminister, der sagde noget om, at jeg havde fået ørerne i klemme i venstres højt ansete presse, vil jeg sige, at nu er uoverensstemmelserne fjernet. Efter at forslaget er blevet så totalt ændret, er der almindelig tilfredshed. Nu ved jeg ikke, hvorledes det til gengæld går med den højtærede ministers stilling i denne sag.

A. C. Normann: Jeg tror ikke, den højtærede minister behøver at bekymre sig for, at de, der får besked om, at deres telefon-samtaler er blevet aflyttet, skal få et chok, som vil kunne skade deres mentale tilstand. Hvis der ikke bliver givet besked om aflytning, vil der i befolkningen brede sig den opfattelse, som — det har den højtærede minister fået mange vidnesbyrd om — gør sig gældende allerede nu, før loven er vedtaget, nemlig at telefonaflytning finder sted i ret betydeligt omfang, en opfattelse, der formentlig snarere vil være egnet til at gøre borgerne utrygge. Jeg kan ikke se, at der vil ske nogen skade ved, at der de to eller tre gange om året, eller hvor tit det nu er, der bliver aflyttet — jeg forstår, det er overordentlig sjældent — bliver givet besked til de pågældende. Det er endda ikke efter lovens bogstav sikkert, at der i alle tilfælde vil blive givet sådan besked.

Jeg har en enkelt principiel bemærkning at gøre i anledning af den højtærede ministers kommentarer til professor Hurwitz' kronik i „Politiken“. Den højtærede minister siger, at denne kronik ikke redegjorde for skademulighederne, den fremdrog ikke de skader, denne lov kunne afstedkomme. Jeg havde ikke tænkt mig det muligt, at den højtærede minister kunne se sådan på det, idet både ministerens eget partis ordfører og de andre partiers ordførere har givet udtryk for ængstelse overfor lovforslaget, en ængstelse, som ministeren i de sidste måneder har mødt også hos pressen og i befolkningen og i udstrakt grad her i tinget. Tror ministeren ikke, at denne ængstelse skyldes den opfattelse, at der er en række skademuligheder? Socialdemokratiets ærede ordfører pegede på een af dem, idet han var inde på tanken om, at vi nærmede os politistaten. Også professor Hurwitz pegede i sin kronik på dette som en skademulighed. Han pegede på, at loven, gennemført i sin oprindelige form, ville kunne ramme frihedsrettigheder, som befolkningen var vant til at have og nødigt ville opgive. Hvorfor mon alle er så betænkelige? Tror ministeren ikke det er, fordi sådanne muligheder foreligger, og fordi de forsvæver befolkningen? Professor Hurwitz pegede på muligheden for misbrug af båndoptagelser og på en lang række andre skademuligheder, som den højtærede minister